

Arrest

nr. 93 362 van 12 december 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van staatloze nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MATTHIJS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 3 november 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 maart 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven *d.d.* 30 maart 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart staatloos te zijn en van Armeense origine te zijn. Op (...) 1953 bent u geboren in Baku, in de toenmalige sovjetrepubliek Azerbeidjan SSR. Sinds 1970 leefde u samen met S.(...) V.(...), waarmee u traditioneel bent gehuwd. Tot 1989 verbleef u in Azerbeidjan. Vervolgens verbleef u in de Russische Federatie. U verbleef er in Novorossisk, in het dorp Tchaldir en in Moskou. Sinds 2002 verbleef u in Rostov-na-Donu. In maart 2002 en in maart 2010 heeft u in deze stad een tijdelijke registratie voor 3 maanden gehad. S.(...) V.(...) probeerde voor hem en voor u van 2002 tot 2004 verscheidene malen tevergeefs het Russisch staatsburgerschap aan te vragen. Hij stierf op 3 mei 2006. Tot uw vertrek naar België verbleef u in Rostov-na-Donu.

U heeft de Russische Federatie verlaten omdat u er alleen was, omdat uw werkgever waarbij u het huishouden deed naar de Verenigde Staten ging verhuizen waardoor u geen werk en verblijfplaats meer had, omdat u er geen verblijfsvergunning had en vooral omdat u vreesde een derde keer te worden geslagen.

Op 28 oktober 2002 werd u immers 's avonds een eerste keer aangevallen door 2 jongens en een volwassen man. U werd door hen geslagen omwille van uw etnie. U liep een hersenschudding op, u had gebroken ribben, uw linkervoet zag volledig blauw en u had overal op uw lichaam blauwe plekken. U werd voor anderhalve maand opgenomen in het ziekenhuis. De politie nam in het ziekenhuis uw verklaringen af en vertelde u dat de daders opgepakt zijn. Tijdens uw ziekenhuisopname werd er een forensisch onderzoek op uw lichaam gevoerd om uw verwondingen te inventariseren. U heeft zich nergens meer geïnformeerd over het gevolg van deze zaak bij de politie.

Op 27 maart 2010 werd u voor een tweede keer geslagen omwille van uw origine, ditmaal door skinheads. De politie zag het incident gebeuren en arresteerde de daders. Uw kaak was gebroken en u verloor 2 tanden. Door deze slagen heeft u gehoorverlies aan uw rechteroor gekregen. U verbleef meer dan 2 maanden in het ziekenhuis. De politie nam uw verklaringen af in het ziekenhuis en opnieuw werd er een forensisch onderzoek op uw lichaam gevoerd. Ook hierna heeft u zich nergens meer geïnformeerd over het gevolg van uw klacht bij de politie. Sinds deze slagen heeft u last van uw zenuwen, van bevende handen en van een hoge bloeddruk.

In augustus 2010 besloot uw werkgever naar de Verenigde Staten te vertrekken. U bleef er werken tot uw vertrek naar België.

U zou geen werk meer voor langere of onbepaalde duur in de Russische Federatie kunnen vinden omwille van uw Armeense origine en uw leeftijd. U zou geen woning kunnen krijgen omdat Russen hun appartementen niet aan personen van een vreemde origine willen verhuren.

Op 30 oktober 2010 bent u per auto en met een vals Russisch paspoort naar België gereisd. Op 3 november 2010 kwam u in België aan waar u diezelfde dag een asielaanvraag indiende bij de bevoegde asielinstanties.

U bent in het bezit van volgende documenten: een Russisch medisch attest dd. 04.11.2002, een Russisch medisch attest dd. 02.04.2010, uw getuigschrift van het middelbaar onderwijs en uw geboorteakte met vertaling.

B. Motivering

Als asielzoeker dient u het Commissariaat-generaal bij te staan bij het bepalen van het land ten opzichte waarvan uw aanvraag tot bescherming moet worden onderzocht. In eerste instantie komt het u toe de nodige informatie te geven (via documenten of via verklaringen) zodat uw aanvraag kan worden onderzocht, inclusief het bepalen van het land dat u moet beschermen. Echter, er zijn vaststellingen gedaan die uw verklaring volgens dewelke u staatloos bent (CGVS, p. 3), niet aannemelijk maken.

Zo dient opgemerkt te worden dat vermoed wordt dat u een paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Uw verklaarde klandestiene vluchtroute naar België is namelijk niet aannemelijk. Meer bepaald stelt u per auto en met behulp van een smokkelaar naar België gereden te hebben en verklaart u dat de auto tijdens de reis aan een grenspost werd gecontroleerd (CGVS, p. 13). Tijdens de rit werd er een Russisch paspoort op uw naam dat de smokkelaar heeft geregeld, gebruikt (CGVS, p. 11). Echter, u weet niet of er een visum in dit paspoort stond (CGVS, p. 11 & 12). Deze verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat voor u werd gebruikt om te tonen in geval van controle. Een verdere blijk van onaannemelijkheid werd gevonden in de vaststelling dat u bijzonder weinig relevante informatie over uw reis met een personenwagen kan geven. Zo wist u niet via welk land u de Europese Unie bent binnengekomen. In het algemeen kon u niet vertellen door welke landen u

bent gepasseerd (CGVS, p. 13). Gezien het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie, wordt vermoed dat u op legale wijze de Europese Unie bent binnengereisd. Bijgevolg bestaat het ernstig vermoeden dat u een geldig internationaal paspoort bezit dat u achterhoudt voor de Belgische asielinstanties. Deze vaststelling is zwaarwichtig gezien het erop kan wijzen dat u wel degelijk een staatsburgerschap bezit dat u voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden.

Voor zover de door u verklaarde staatloosheid geloofwaardig zou zijn, quod non, dient opgemerkt te worden dat de Russische Federatie als laatste land van gewoonlijk verblijf moet worden beschouwd en dient uw asielaanvraag ten overstaan van dit land te worden beoordeeld. U verklaart namelijk dat u sinds 1989 tot eind oktober 2010 steeds in de Russische Federatie verbleven heeft (CGVS, p. 7). Ook blijkt uit uw handelingen dat u uw verblijf in de Russische Federatie niet als tijdelijk beschouwde, doch dat u er een leven probeerde uit te bouwen. Zo huurde u sinds 2002 tot maart 2010 een appartement in Rostov-na-Don en had u er gedurende die periode ook een tijdelijke registratie die om de 3 maanden verlengd werd (CGVS, p. 5). Eveneens dient opgemerkt te worden dat u tot uw vertrek 8 jaar als huishoudster heeft gewerkt (CGVS, p. 7). Daarenboven heeft u via uw echtgenoot verschillende pogingen ondernomen om het Russisch staatsburgerschap te verwerven (CGVS, p. 3).

Welnu, ter bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van uw vermeende staatloosheid zij er ook op gewezen dat u geen bewijs levert van de jarenlange precaire verblijfssituatie waarin u zich jarenlang in de Russische Federatie zou hebben bevonden, terwijl dit redelijkerwijze toch van u mag worden verwacht. Zo levert u geen bewijs van het overlijden in 2006 van uw toenmalige partner. Ook heeft u geen bewijs van de aanvraag en verlenging van uw tijdelijke verblijfsregistratie in de Pobedastraat in Rostov. Nochtans bent u er gedurende 8 jaar in geslaagd om elke drie maanden uw tijdelijke verblijfsregistratie te verlengen bij de lokale politie (CGVS, p. 5-6). U draagt geen afdoende uitleg aan om het totale gebrek aan het bestaan van deze documenten te verklaren. Zo verklaart u dat u dat u de overlijdensakte van uw echtgenoot niet heeft aangevraagd bij de politie (CGVS, p. 12). Gevraagd naar bewijsstukken betreffende uw registratie in de Russische Federatie, stelt u dat enkel op de door u neergelegde medische attesten uw adres vermeld staat (CGVS, p. 12). Deze verklaring is niet afdoende gezien ze niet verklaart waarom u geen enkel tastbaar bewijs betreffende uw jarenlange tijdelijke registraties kunt neerleggen. Daarenboven blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat de tijdelijke woonregistratie wordt verleend in de vorm van een inlegformulier. Ten slotte is het ook opmerkelijk dat u niet het minste bewijs bezit aangaande de verschillende afgewezen aanvragen van het Russisch staatsburgerschap die uw partner en u zouden hebben gedaan in de periode 2002-2004 (CGVS, p. 23). Deze vaststelling is des te opmerkelijker gezien de relevante procedureregels voorschrijven dat zowel aanvragen van het Russisch staatsburgerschap als beslissingen inzake het Russisch staatsburgerschap steeds schriftelijk dienen te geschieden, en de desbetreffende schriftelijke beslissingen met redenen moeten zijn omkleed, zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u niet op bescherming zou kunnen rekenen van de Russische autoriteiten. Zo blijkt immers dat de politie duidelijk initiatieven heeft ondernomen om een strafonderzoek te initiëren. Meer bepaald verklaart u dat na de 2 geweldplegingen op u de daders telkens werden gearresteerd en dat de politie beide keren naar het ziekenhuis is gekomen om uw verklaringen hieromtrent te noteren (CGVS, p. 17 & 19). Bovendien blijkt uit het door u neergelegde Russisch medische attesten duidelijk dat de medische expertise die telkens voor u werd verricht, is geschied op basis van een doorverwijzing door de politie (vertaling medische attesten dd. 04.11.2002 en 02.04.2010). Gezien deze vaststellingen dient het onbegrijpelijk te worden genoemd dat u in het geval van geen van beide daden van agressie enige poging heeft gedaan om zich verder te bevragen bij de politie over het verloop van het strafonderzoek. Zo heeft u geen enkele poging ondernomen om zich te informeren naar wat er met de opgepakte daders is gebeurd (CGVS, p. 18 & 19) en heeft u geen navraag gedaan of er een rechtszaak werd opgestart (CGVS, p. 18). Uw uitleg dat, vermits de politie u in beide gevallen niet had ingelicht wat de stand van zaken was inzake hun onderzoek, u ervan kon uitgaan dat de politie niets wilde ondernemen, de strafzaak had gesloten zonder gevolg, en de daders telkens in vrijheid hadden gesteld, is een blote bewering die alvast niet vermag te verklaren waarom u niet eens een poging heeft ondernomen om bevestiging te zoeken van dit vermoeden door bij de politie nadere uitleg te vragen. Bijgevolg dient te worden geoordeeld dat u er niet in slaagt aannemelijk te maken dat u in de Russische Federatie niet kan rekenen op bescherming door de Russische autoriteiten.

Wat uw asielmotief betreft volgens dewelke u noch werk, noch een woonplaats noch een verblijfsregistratie in de Russische Federatie zult kunnen vinden (CGVS, p. 15), moet worden opgemerkt dat een adequate inschatting van deze motieven veronderstelt dat u aannemelijke

verklaringen verschaft aangaande uw staatsburgerschap en verblijfsstatus in de Russische Federatie, hetgeen in uw geval niet kan worden gesteld.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. Het Russisch medisch attest dd. 04.11.2002 en het Russisch medisch attest dd. 02.04.2010 beschrijven de verwondingen die op uw lichaam respectievelijk op 4 november 2002 en op 2 april 2010 aanwezig waren en geven blijk van uw verklaringen aangaande de daden van agressie die deze verwondingen hebben veroorzaakt. Het oudste attest stelt dat de verwondingen afkomstig zijn van slagen met een hard voorwerp of met de vuisten (vertaling bij medisch attest dd. 04.11.2002). Het attest dd. 02.04.2010 stelt dat de verwondingen veroorzaakt zijn door slagen met een hard voorwerp of dat u bent gevallen op een hard voorwerp (vertaling bij medisch attest dd. 02.04.2010). Deze attesten bevatten echter geen informatie die vermogt de hierboven vastgestelde onaannemelijkheden aangaande uw verklaarde staatloosheid te verklaren of te weerleggen. Bovendien tonen beide attesten, zoals reeds vermeld, aan dat deze medische expertises werden uitgevoerd op basis van een doorverwijzingsbrief van de OVD, hetgeen blijk geeft van bereidheid van de politie om onderzoeksdaden te verrichten. Uw geboorteakte met vertaling toont enkel uw identiteit aan en bewijst dat u in Azerbeidzjan bent geboren, hetgeen niet betwist wordt. Uw getuigschrift van het middelbaar onderwijs toont louter aan dat u uw middelbaar onderwijs in Azerbeidzjan gevolgd heeft. Doch het bevat geen informatie betreffende de door u verklaarde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht *"als algemeen rechtsbeginsel en in het bijzonder als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, zoals aan de Commissaris-generaal opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen"*. Na een theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht stelt verzoekster dat de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing, gelet op de elementen van het administratief dossier, niet deugdelijk zijn, gezien zij onjuist zijn en falen naar recht en bijgevolg de bestreden beslissing niet kunnen dragen. Uit de uiterst gebrekkige motivering blijkt volgens verzoekster dat de beslissing niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Verzoekster stelt dat de bestreden beslissing gebaseerd is op het gebrek aan geloofwaardigheid van haar reisverhaal en het feit dat het niet aannemelijk zou zijn dat de autoriteiten van de Russische Federatie niet bij machte zouden zijn om verzoekster te beschermen. Vervolgens gaat verzoekster in op de bewijsvoering in asieltaken waarbij ze de principes in herinnering brengt onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad. Hierbij stipt verzoekster aan dat de verklaringen van de vluchteling een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid en dat, in geval van geloofwaardige verklaringen, het voordeel van de twijfel moet worden verleend. Verzoekster oppert dat zij een precies en coherent vluchtverhaal heeft gepresenteerd dat gestaafd wordt met meerdere documenten. Het ontbreken van de overlijdensakte, zo vervolgt verzoekster, heeft zij gerectificeerd. Uit deze documenten blijkt volgens haar dat haar afgelegde levensweg overeenkomt met wat zij tijdens het gehoor verklaarde. Door omstandigheden, zo stelt verzoekster, kreeg zij geen eerlijke behandeling en werden haar verzoeken tot het Russisch staatsburgerschap steeds geweigerd. Verzoekster meent dat er in haren hoofde een gerechtigde vrees bestaat om bij terugkeer naar Rusland andermaal het slachtoffer te worden van xenofobie en racistisch geïnspireerd geweld. Haar etniciteit, zo vervolgt verzoekster, laat haar niet toe nieuw werk te vinden of een huis te huren waardoor zij geen kans heeft om een menswaardig bestaan uit te bouwen, noch in de Russische Federatie, noch in Armenië, waar haar voorgaand huwelijk met iemand van Azerbeidzjan haar bij de gemeenschap in onmin heeft doen vallen. Verzoekster stelt niet te weten welke documenten zij nog zou moeten toevoegen om de reële vrees voor haar leven wel aannemelijk te maken en stelt dat haar hopeloze situatie voor zich spreekt, waardoor de motivering van de bestreden beslissing gebrekkig is.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Volgens verzoekster voldoet zij wel degelijk aan

de criteria van het Vluchtelingenverdrag aangezien uit het feitenrelaas blijkt dat zij vanwege haar etniciteit meerdere malen op publieke plaatsen is aangevallen. Het politieoptreden werd, zo stelt verzoekster, georkestreerd zodat zij geen daadwerkelijke rechtsbescherming krijgt tegen het wijd verspreide racistische geweld waardoor zij terecht vreest voor haar leven. Zij is ervan overtuigd dat zij bij terugkeer opnieuw slachtoffer zal worden van geweld en niet de bescherming van de politiediensten zal kunnen invoeren. Om die redenen kan verzoekster, zo besluit zij, niet akkoord gaan met de bestreden beslissing.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, overloopt verzoekster de wettelijke bepaling en het begrip 'ernstige schade' waarna zij poneert dat zij bij terugkeer naar de Russische Federatie het risico loopt andermaal slachtoffer te worden van geweldplegingen die zijn ingegeven door racistische motieven. Daarenboven, zo verduidelijkt verzoekster, loopt zij het risico, gelet op haar achteruitgaande fysieke gesteldheid, dat de zware geweldplegingen haar op een dag fataal worden. Door het stijgend aantal incidenten en de machteloosheid van de publieke en politionele autoriteiten, is de bescherming die de Russische staat kan bieden niet voldoende om de veiligheid van verzoekster te garanderen. Verzoekster besluit dat zij in aanmerking komt om als vluchteling te worden erkend en minstens de subsidiaire bescherming toegekend moet krijgen.

Aan haar verzoekschrift voegt verzoekster een afschrift van haar attest van immatriculatie en een kopie van haar geboorteakte met een beëdigde vertaling toe, evenals kopieën van de medische attesten van 4 november 2002 en 2 april 2010 naar aanleiding van de aanvallen waarvan verzoekster het slachtoffer werd. Tenslotte voegt verzoekster eveneens een persbericht van NOVUM/AP bij haar verzoekschrift, over een betoging in Moskou en een kopie van een vertaling van het overlijdensattest van V. C. M., de beweerde voormalige echtgenoot van verzoekster.

2.2. Beide middelen worden omwille van hun inhoudelijke verwevenheid gezamenlijk behandeld.

2.3. De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

2.4. Er dient te worden vastgesteld dat, ofschoon de verzoekende partij zich steunt op de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen, kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

2.5. In de bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op het vermoeden dat verzoekster haar paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat haar verklaarde clandestiene vluchtroute naar België niet aannemelijk is. Haar onwetendheid over de wijze waarop zij de Europese Unie is binnengekomen, doet volgens de commissaris-generaal vermoeden dat zij op legale wijze, in het bezit van een geldig internationaal paspoort, heeft gereisd, wat er tevens op kan wijzen dat zij wel degelijk een staatsburgerschap heeft dat zij voor de Belgische asielinstanties verborgen tracht te houden. De commissaris-generaal stelt vervolgens dat, indien verzoekster, hoewel dit ongeloofwaardig is, als staatloze zou worden beschouwd, de asielaanvraag dient te worden beoordeeld ten overstaan van de Russische Federatie, haar land van gewoonlijk verblijf. De commissaris-generaal wijst erop dat verzoekster geen enkel bewijs aanlevert van het overlijden van haar partner of van de precaire verblijfssituatie waarin zij beweert te hebben verkeerd in de Russische Federatie en dat zij haar tijdelijke registraties, die, blijkens de informatie waarover de commissaris-generaal beschikt, onder de vorm van een inlegformulier worden verleend, niet kan voorleggen. Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat verzoekster geen enkel bewijs bezit van haar beweerde afgewezen aanvragen van het Russisch staatsburgerschap. Verder wordt in de beslissing gewezen op het feit dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij niet op de bescherming van de Russische autoriteiten zou kunnen rekenen aangezien zij duidelijk heeft verklaard dat de politiediensten naar aanleiding van de geweldplegingen wel degelijk initiatieven namen om een strafonderzoek te initiëren. Tevens blijkt, zo vervolgt de commissaris-generaal, dat de medische expertises werden verricht op basis van een doorverwijzing door de politie. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster geen enkele poging heeft gedaan om zich verder te bevragen over de afwikkeling van de strafzaak. Met betrekking tot het door verzoekster aangehaalde asielmotief dat zij geen werk, woonplaats of woonregistratie zou kunnen bekomen in de Russische Federatie, merkt de commissaris-generaal op dat een adequate inschatting van deze motieven veronderstelt dat verzoekster aannemelijke verklaringen aflegt over haar staatsburgerschap

en verblijfssituatie in de Russische Federatie. In de beslissing wordt op grond van het geheel van deze vaststellingen geconcludeerd dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag en geen reëel risico op ernstige schade zoals voorzien in de definitie van de subsidiaire bescherming kan doen gelden. Aangaande de medische attesten die door verzoekster werden neergelegd, wordt in de beslissing gesteld dat deze niet van aard zijn om de vastgestelde onaannemelijkheden in verband met de staatloosheid te verklaren of te weerleggen en dat deze bovendien blijk geven van de bereidheid van de politiediensten om onderzoeksdaden te verrichten. De overige door verzoekster neergelegde documenten bevatten volgens de commissaris-generaal geen informatie betreffende de door haar verklaarde problemen.

2.6. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn)). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster bij het opmaken van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken haar nationaliteit liet corrigeren en stelde dat zij van onbepaalde nationaliteit was (stuk 11, Vragenlijst DVZ, 13 januari 2011, p. 1). Ter gelegenheid van het gehoor bij het Commissariaat-generaal gaf verzoekster te kennen dat zij normaal geen staatsburgerschap heeft, maar geboren is in Baku (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 januari 2012, p. 3) in de voormalige Sovjet-Unie. Verzoekster verklaarde eveneens dat haar echtgenoot nadat hun sovjetpaspoorten werden afgenomen in 2002, tussen 2002 en 2004 meerdere aanvragen voor het Russische staatsburgerschap heeft ingediend bij de ROVD in Rostov Na Don (*Ibid.*, p. 3), maar hierop negatieve antwoorden kreeg (*Ibid.*, p. 4), waardoor zij geen nationaliteit zou hebben.

2.7. De Raad stelt vast dat verzoekster geen enkel stuk neerlegt dat haar nationaliteit of het gebrek daaraan bewijst. De door verzoekster neergelegde geboorteakte (stuk 14, Documenten, geboorteakte), die zij tevens als bijlage bij haar verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlage 4) laat enkel toe te besluiten dat D. L. G. in 1953 in Baku geboren is, waarbij tevens opgemerkt moet worden dat er geen enkel officieel identiteitsdocument voorhanden is om deze geboorteakte aan de persoon van verzoekster te verbinden. Uit dit document kan in geen geval de huidige nationaliteit van verzoekster worden afgeleid. Omtrent haar beweerde staatloosheid legt verzoekster evenmin enig dienstig stuk neer. Ze beweert nooit een document te hebben gekregen naar aanleiding van de (geweigerde) aanvragen van het Russische staatsburgerschap (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 januari 2012, p. 4), waardoor ze niet aannemelijk maakt dat zij minstens toen als staatloze kon worden aanzien. Bovendien druist de verklaring van verzoekster dat zij nooit documenten heeft gekregen naar aanleiding van voormelde aanvragen in tegen het schriftelijk karakter van de nationaliteitsverwervingsprocedure zoals deze blijkt uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd (stuk 15, Landeninformatie, Thematisch ambtsbericht, Staatsburgerschaps- en vreemdelingenwetgeving in de Russische Federatie, april 2011, p. 31; p. 36). De blote bewering van verzoekster dat zij door omstandigheden geen eerlijke behandeling kreeg en haar aanvragen tot het bekomen van het Russisch staatsburgerschap steeds werden geweigerd, vormen geen overtuigend bewijs van haar vermeende apatridie.

2.8. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoekster niets inbrengt tegen de overwegingen uit de bestreden beslissing dat zij uiterst vage verklaringen heeft afgelegd over de wijze waarop zij Europa is binnengekomen die haaks staan op de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd en waaruit blijkt dat er strenge en individuele controles plaatsvinden aan de buitengrenzen van het Schengengebied (stuk 15, Landeninformatie, Document de Réponse, tch2006-180wb, Fédération de Russie/Tchéchénie, Toegang Schengenzone, 21 november 2006). Op grond van de ongeloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster over haar reisroute kon de commissaris-generaal rechtsgeldig vermoeden dat verzoekster de gebruikte reisdocumenten, waaronder haar internationaal paspoort dat tevens haar nationaliteit zou kunnen aantonen, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

2.9. Met betrekking tot haar beweerde preciaire verblijfssituatie in de Russische Federatie, die gestoeld is op het bezit van louter tijdelijke 'propiska's' in de Russische Federatie (stuk 4, gehoorverslag CGVS

13 januari 2012, p. 5), werd in de beslissing gesteld dat verzoekster geen enkel begin van bewijs van deze tijdelijke inschrijvingen voorlegt. Verzoekster weerlegt deze vaststelling niet, zodat de Raad hieruit concludeert dat verzoekster ook haar preciaire verblijfssituatie in de Russische Federatie geenszins aannemelijk maakt.

2.10. De Raad kan aan de voorgelegde stukken bewijswaarde ontzeggen indien deze naar zijn oordeel onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit (RvS 11 april 2008, nr. 181.967; RvS 11 oktober 2007, nr. 175.643). Aan haar verzoekschrift hecht verzoekster een kopie van de vertaling van de overlijdensakte van V. C. M. (Verzoekschrift, bijlage 8). Zoals de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aanstipt, gaat het hier slechts om een kopie van deze vertaling zonder dat een kopie of het origineel van de overlijdensakte zelf werd voorgelegd, zodat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat zij het ontbreken van de overlijdensakte, zoals terloops in de beslissing vermeld, zou hebben gerectificeerd. Bovendien blijkt uit de vertaling dat het document reeds op 31 mei 2006 werd afgeleverd, waardoor, zoals ook de verwerende partij aangeeft in haar nota met opmerkingen, niet kan worden ingezien waarom verzoekster deze gegevens slechts in het kader van onderhavig verzoekschrift kan aanleveren. Ten overvloede merkt de Raad samen met de verwerende partij op dat verzoekster op het Commissariaat-generaal verklaarde dat de overlijdensakte van haar echtgenoot niet bestaat (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 januari 2012, p. 12) en dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken een andere overlijdensdatum van haar man opgaf (stuk 11, Verklaring DVZ 13 januari 2011, punt 15). Uit dit document, noch uit het aan het verzoekschrift toegevoegde attest van immatriculatie dat haar situatie in België betreft, kan, in tegenstelling tot wat verzoekster beweert, worden afgeleid dat haar levensweg overeenstemt met haar verklaringen.

2.11. Gelet op wat voorafgaat, schiet verzoekster tekort in de op haar rustende medewerkingsplicht die erin bestaat duidelijkheid te scheppen over haar nationaliteit of haar beweerde staatloosheid en minstens over haar eerdere verblijfplaatsen. In geval van onduidelijkheid over het land van herkomst dient de behoefte aan bescherming beoordeeld te worden overeenkomstig dat van een staatloze, met name ten aanzien van het land van hun vroegere gewone verblijfplaats (cf. RvV 24 juni 2010, nr. 45 396 (AV)). Aangezien verzoekster verklaarde sedert 1989 in de Russische Federatie gewoond te hebben (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 januari 2012, p. 6), dient, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, haar asielaanvraag ten aanzien van dit land te worden onderzocht.

2.12. De vervolgingsfeiten die in de Russische Federatie worden gesitueerd, met name de xenofobie en het racistisch geïnspireerd geweld waarvan verzoekster in haar verzoekschrift gewag maakt, zijn blijkens haar eerdere relaas terug te brengen tot twee concrete incidenten. Verzoekster werd blijkens haar verklaringen op 28 oktober 2002 een eerste maal door een aantal jongens en een man aangevallen waarna zij in het ziekenhuis werd opgenomen en een tweede maal op 27 maart 2010 door skinheads, waarna zij eveneens in het ziekenhuis werd opgenomen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 januari 2012, p. 9-10). De door verzoekster aangehaalde feiten kunnen niet worden gelijkgesteld met vervolging of met ernstige schade. Deze feiten hebben een gemeenrechtelijk karakter omdat de plegers ervan niet-overheidsactoren zijn. Slechts indien zou worden aangetoond dat de autoriteiten geen bescherming kunnen bieden, kunnen deze gedragingen in aanmerking worden genomen.

2.13. Internationale bescherming kan inderdaad slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed.

2.14. Uit het administratief dossier blijkt dat de autoriteiten naar aanleiding van de geweldsincidenten waarvan verzoekster het slachtoffer werd, zelf het initiatief namen om een strafonderzoek te starten, de daders te arresteren, de verklaringen van verzoekster op te nemen en zelfs medische expertises te bevelen (stuk 4, gehoorverslag CGVS 13 januari 2012, p. 17-19). Uit de verklaringen van verzoekster blijkt echter dat zij nadien nooit meer informeerde naar een eventuele rechtszaak of de gevolgen voor de daders van het overheidsoptreden (*Ibid.*). Verzoekster betwist in haar verzoekschrift deze concrete vaststellingen niet. Door een voor eensluidend verklaarde vertaling van de medische attesten toe te

voegen aan haar verzoekschrift, die louter haar verwondingen bevestigen en die zelfs geen uitsluitel bieden over de oorzaak ervan, doet verzoekster geen afbreuk aan het feit dat zij wel degelijk kon rekenen op de bereidwilligheid van de politiediensten. De verantwoordelijkheid voor het feit dat verzoekster eventueel geen afdoende rechtsbescherming zou hebben bekomen, kan dan ook hoegenaamd niet bij de autoriteiten worden gelegd. In elk geval blijkt uit niets dat het politieoptreden zou zijn georkestreerd zoals verzoekster thans beweert. Voor zover verzoekster oppert dat de bescherming die de Russische overheid kan bieden, mede door haar achteruitgaande fysieke gesteldheid, niet voldoende is om haar veiligheid te garanderen, wijst de Raad erop dat er op de overheid van het land van herkomst van de asielzoeker met betrekking tot de verleende bescherming geen resultaatsverbintenis rust (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, p. 232). Verzoekster heeft, zoals de commissaris-generaal terecht stelt, allerm minst aangetoond dat zij de lokale beschermingsmogelijkheden heeft uitgeput, waardoor zij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Waar verzoekster beweert dat zij omwille van haar etniciteit niet in staat is om werk te vinden of een huis te huren noch in de Russische Federatie, noch in Armenië, verwijst de Raad naar de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat het van cruciaal belang is bij de beoordeling van deze maatschappelijke integratiedrempels om een duidelijk beeld te hebben van het staatsburgerschap en de verblijfsstatus van verzoekster. Daargelaten de vraag of aan haar loutere affirmatie dat zij geen kans heeft om een menswaardig bestaan uit te bouwen enig geloof kan worden gehecht, is het evident dat van verzoekster mag worden verwacht dat zij vooraf de nodige stavingsstukken aanbrengt over haar nationaliteit en verblijfssituatie om haar maatschappelijke positie te kunnen bepalen. Aangezien deze documenten ontbreken, waarbij verzoekster niet kan voorhouden onwetend te zijn over welke documenten nog van haar verlangd zouden worden, kan verzoekster geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade puren uit haar etnische achtergrond.

2.16. Naar aanleiding van het persartikel aangaande een betoging in Moskou tegen etnisch geweld dat verzoekster aan haar verzoekschrift toevoegt, merkt de Raad op dat een verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet, heeft verzoekster niet aangetoond dat zij ingevolge de concrete feiten waarvan zij persoonlijk slachtoffer werd, geen beroep zou kunnen doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Uit het toegevoegde persartikel kan evenmin worden besloten dat er in het land van herkomst van verzoekster een situatie van willekeurig geweld bestaat, zodat verzoekster niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.17. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat met bepaalde relevante elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden, zodat geen schending werd aangetoond van de zorgvuldigheidsbeginsel.

Beide middelen zijn ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN